

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 112/23

Luxembourg, 29. junij 2023

Sklepni predlogi generalne pravobranilke v zadevi C-61/22 | Landeshauptstadt Wiesbaden

Po mnenju generalne pravobranilke L. Medine je obvezno zbiranje in shranjevanje prstnih odtisov v osebnih izkaznicah veljavno

Uredba 2019/1157¹ določa obveznost, v skladu s katero morajo od 2. avgusta 2021 vse osebne izkaznice,² ki jih na novo izdajo države članice, vsebovati podobo prstnih odtisov imetnika izkaznice, shranjeno na zelo varnem pomnilniškem mediju.

Nemški državljani je novembra 2021 pri deželnem glavnem mestu Wiesbaden (Nemčija) vložil vlogo za izdajo nove osebne izkaznice. V vlogi je izrecno zahteval, naj se mu osebna izkaznica izda, ne da bi se na čip te izkaznice vključila podoba prstnih odtisov.

Mesto Wiesbaden je vlogo zavrnilo z obrazložitvijo, da med drugim osebne izkaznice brez podobe prstnih odtisov imetnika ni mogoče izdati, saj je treba od 2. avgusta 2021 na čip novih osebnih izkaznic obvezno shraniti podobo prstnih odtisov.

Upravno sodišče v Wiesbadnu, pri katerem je bila v zvezi s tem vložena tožba v upravnem sporu, dvomi o veljavnosti Uredbe 2019/1157, posledično pa tudi o obveznosti zbiranja prstnih odtisov in njihovega shranjevanja na nemških osebnih izkaznicah. Natančneje, predložitveno sodišče se želi prepričati, prvič, ali je člen 21(2) PDEU pomenil ustrezno pravno podlago za sprejetje Uredbe 2019/1157 ali pa bi to moral biti člen 77(3) PDEU; drugič, ali je Uredba 2019/1157 skladna s členoma 7 in 8 Listine v povezavi s členom 52(1) te listine; in tretjič, ali je navedena uredba skladna z obveznostjo izvedbe ocene učinka v zvezi z varstvom podatkov, ki izhaja iz člena 35(10) Splošne uredbe o varstvu podatkov³.

V sklepnih predlogih z današnjega dne je generalna pravobranilka Laila Medina **najprej ugotovila, da je bila Uredba 2019/1157 pravilno sprejeta na podlagi člena 21(2) PDEU** za lažje uresničevanje pravice državljanov Unije do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic.

V zvezi s tem je poudarila, da ta pravica državljanom Unije omogoča, da se vključijo v vsakdanje življenje drugih prebivalcev države članice gostiteljice. Nacionalne osebne izkaznice imajo torej zanje enake funkcije, kot jih zagotavljajo tem prebivalcem, kar pomeni, da je polno uveljavljanje pravice do prostega gibanja mogoče le na

¹ Člen 3(5) Uredbe (EU) 2019/1157 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o okrepitvi varnosti osebnih izkaznic državljanov Unije in dokumentov za prebivanje, izdanih državljanom Unije in njihovim družinskim članom, ki uresničujejo svojo pravico do prostega gibanja (UL 2019, L 188, str. 67).

² Glede iste obveznosti, kar zadeva potne liste, glej sodbo z dne 17. oktobra 2013, Schwarz, [C-291/12](#) (glej sporočilo za medije št. 135/13).

³ Člen 35(10) Uredbe (EU) 2016/ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1).

podlagi zanesljivega in verodostojnega dokaza o istovetnosti.

Poenotenje oblike nacionalnih osebnih izkaznic in izboljšanje njihove zanesljivosti z uvedbo varnostnih standardov, vključno s prstnimi odtisi v digitalni obliki, neposredno vplivata na uresničevanje te pravice, saj dajejo tem izkaznicam večjo verodostojnost in jih kot take organi držav članic in ponudniki storitev lažje sprejmejo. To nenazadnje privede tudi do zmanjšanja nevarnosti, stroškov in upravnih ovir za mobilne državljane Unije.

Nazadnje je menila, da je treba pristojnost, ki je Svetu podeljena s členom 77(3) PDEU, razumeti tako, da se nanaša le na kontekst politike glede mejne kontrole. Akt Unije, ki presega to posebno vsebino, kot to velja za Uredbo 2019/1157, ne bi spadal na področje uporabe tega člena.

Generalna pravobranilka je nato **preučila, ali obveznost zbiranja in shranjevanja podobe dveh prstnih odtisov na osebnih izkaznicah pomeni neupravičeno omejitev temeljne pravice do zasebnega življenja v zvezi z obdelavo osebnih podatkov.**

Po njenem mnenju Uredba 2019/1157, ki uvaja podobne ukrepe, kot so bili tisti, ki jih je Sodišče preučilo v sodbi Schwarz v zvezi s potnimi listi, pomeni omejitev pravic, zagotovljenih s členoma 7 in 8 Listine. Zato je treba preveriti, ali je mogoče tako obdelavo upravičiti na podlagi člena 52(1) Listine.

V zvezi z vprašanjem, ali omejitve, ki izhajajo iz Uredbe 2019/1157, ustrezajo cilju splošnega interesa, je menila, da glede na to, da se zaradi neenotnosti oblik in varnostnih značilnosti nacionalnih osebnih izkaznic povečuje tveganje ponarejanja in zlorabe dokumentov, **omejitve, uvedene z Uredbo 2019/1157, katerih cilj je preprečevanje tega tveganja, uresničujejo tak cilj.**

Poleg tega je menila, da so te omejitve **primerne in potrebne ter ne presegajo tega, kar je nujno** za uresničitev glavnega cilja te uredbe. Zlasti se zdi, da ne obstaja enako primerna, a manj vsiljiva metoda od odvzema in shranjevanja prstnih odtisov, s katero bi bilo mogoče na podobno učinkovit način doseči cilj navedene uredbe. Uredba 2019/1157 prav tako nudi zadostne in primerne ukrepe, ki zagotavljajo, da so zbiranje, shranjevanje in uporaba biometričnih identifikatorjev učinkovito zaščiteni pred neustrezno obdelavo in zlorabo. Ti ukrepi zagotavljajo, da biometrični identifikatorji, ki so shranjeni na novo izdanih izkaznicah, ostanejo na voljo le imetniku izkaznice po izdaji te izkaznice in da niso javno dostopni. Poleg tega Uredba 2019/1157 ne zagotavlja pravne podlage za vzpostavitev ali vodenje zbirk podatkov na nacionalni ravni ali centralizirane zbirke podatkov na ravni Unije.

Nazadnje, glede vprašanja, ali je Uredba 2019/1157 skladna z obveznostjo izvedbe ocene učinka v zvezi z varstvom podatkov, ki izhaja iz člena 35(10) SUVP, je generalna pravobranilka poudarila, da sta SUVP in Uredba 2019/1157 predpisa sekundarnega prava, ki imata v hierarhiji virov prava Unije enakovreden položaj. Poleg tega iz SUVP nikakor ne izhaja, da je obveznost izvedbe ocene učinka, kot je določena v členu 35(1) te uredbe, za zakonodajalca Unije zavezujoča, prav tako pa navedeni člen ne določa nobenega merila, glede na katero bi bilo treba presojati veljavnost drugega akta sekundarnega prava Evropske unije. Zato je menila, da Evropski parlament in Svet med zakonodajnim postopkom, ki je privedel do sprejetja Uredbe 2019/1157, nista bila zavezana izvesti ocene učinka.

OBVESTILO: Sklepni predlogi generalne pravobranilke za Sodišče niso zavezujoči. Naloga generalnih pravobranilcev je, da Sodišču popolnoma neodvisno predlagajo pravno rešitev zadeve, ki jo obravnavajo. Sodniki Sodišča zdaj začenejajo posvetovanje o zadevi. Sodba bo razglašena pozneje.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sklepni predlogov je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan predstavitve.

Kontaktna oseba: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki s predstavitve sklepni predlogov so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Ostanite povezani!

